

Вона несе мені малиннику...

Василь Герасим'юк

Вона несе мені малиннику
і гасить ватри —

хто наврочив, мамо?

Лише її одну,

лише таку

я кличу обгорілими губами,

і руки простягаю на краю,
й шепочу: "Довга, мамо, ця морока".
Та ватру,

нею згашену,

доп'ю

до дна.

Це п'ють здавен від злого ока.

Це п'ють із темним трунком заклинань,
та згубний трунок слова

доки в мозку

шипить — мов кинута у воду — грань.
Не здерти жару темного коросту.

Згоряють дрова у моїй печі,
і мама грань бере.
Не можна спати
при ватрі цій.
І страшно уночі,
як заганяє іскри в воду мати.